

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

6. An qui, mane ex devotione communicavit, & deinde incidit in periculum mortis, possit eadem die pro viatico communicare.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

necessitas minus imminet, dictumque urget notabile
dammum, non obligat. Ita Cast. tom. 1. disp. ac charit. p. 9.
Bonac. de charit. disp. 3. p. 4. alique.

Pelle inf. c. 15 qua ratione siue Paiocho siue non Pa-
riocho incumbat onus Eucharistiam porrigendi, præter
id quod ex dictis colligi potest, vide apud Pellizzarium
tom. 1. Man. Reg. tr. 6. c. 9. sect. 2. q. 6. Cal. Malder. Reginal.
alique apud Castrop. Bonac. Pelliz. citatos.

§. VI. An, qui, mane ex devotione communicavit,
deinde in periculum mortis incidit, possit eadem
die, pro Viatico communicare;

Non solum posse, sed debere, docent nonnulli
cum Hurtad. de Euch. disp. 11. diff. 4. co. nixi
fundamento, cuius modo meminimus §. 2. quia nimirum,
quando hic mane communicavit, non urgebat præcep-
tum. Communicet igitur adveniente periculo, quando
præceptum urget, ut illi satisfaciatur. Nonnulli vero apud
Delugo de Euch. disp. 16. sect. 3. n. 54. solum dicunt posse,
non autem sub obligatione: siquidem prohibita est du-
plicata eodem die communicatio.

Communis, & vera sententia est, nec debere, nec posse.
Sic Suar. de Euch. disp. 69. sect. 3. §. 5. Rogabis, in fine. Fas.
Gualtero, Præpos. Laym. Delugo eos citans dicta sect. 3.
Ratio primi est, quia iam est præcepto satisfactum ma-
ne, ut constat ex dicto §. 2. Ratio secundi est, quia prohi-
bentur bis eodem die communicare.

Post hæc scripta, & impressa legi præter Hurtadum
iam citatum, sententiam Pellizzarij, Quintanaduenas,
Dietrichi, Martini de S. Ioseph Leandr. Lud. à S. Ioan. Bap.
Dum. p. 10. tr. 11. ref. 40. aliorumque, quæ docent pos-
se, ac debere. Verum omnibus accuratè perpensis distin-
guendum esse, ne locum errori demus, sic censeo. Vel
mane quis communicavit bene valens, & deinde in-
cidit in morbum periculosum: Ita ut crederetur, non
potestur vitam ad diem sequentem, & hunc iterum
posse eodem die, imò debere communicare probabile
est ex auctoritate tot. Doctorum; nec aliud ipso vel-
le, si eorum verba, & rationes perpendantur, existimo,
vel mane quis dum laboraret periculoso morbo, pro quo,
si illud periculum advertebatur, poterat ei dari Viati-
cum, ipse tamen communicavit ex devotione, & hunc
non posse iterum eodem die communicare; si recrudescat
tunc morbus, ob quem iudicetur eodem die mori-
turus, constanter affirmo, & de hoc casu ego sum lo-
quutus in hoc n. 10. loquutus enim sum de eo ægroto,
qui communicavit mane, & deinde apparuit pericu-
lum. Ratio utriusque partis distinctionis est, quia in
priori casu ex probabili sententia non est satisfactum
præcepto communicandi in periculo mortis; ille enim
in periculo non erat quando communicavit. At in po-
steriore casu satisfactum est, quia iam erat in periculo,
quamvis non putaretur esse, vel quamvis cum ea inten-
tione non communicaverit, sicut si mane diei festi au-
des Sacrum, licet nescias illum esse diem festum, sa-
tisfacis præcepto, quia tunc rem præceptam iam imple-
visti, neque Missam aliam teneris audire post scientiam
facti, ut alibi docuimus. Ecclesia enim præcipit audi-
tionem Missæ simpliciter, non intentionem Satisfaciendi
præcepto.

Ex dictis colligo: me facilius concedere iteratam in
eodem die communionem illi, qui ex inf. do. volnere,
quam illi, qui ex febris, V. G. in periculum viæ incidit:
nam vulneratus, si communicavit ante acceptum vul-
nus, non communicavit tempore periculi; sed fabrica-
tus cum habeat in se litem febris ex communiter con-
tingentibus præsumere debeo, communicasse tempore
quo astat periculum, quamvis nobis ignotum, & solum
valde peritus Medicus posset testificari, verè novum mor-
bum accessisse, qui periculum illud adduxerit, certè casus
rarissimus erit.

Parti II.

§. VII. De sumente Viaticum, in mortali, deque
mortaliter peccante post illud.

11. **S**i quis Sacrum viaticum, existens in peccato mor-
tali sacrilegè sumpsit, licet aliàs peccaverit, huic
tamen præcepto iam satisfecit, prout constat ex dictis
c. 4. §. 3. num. 54.

12. Quod si ritè, & pure Viatico refectus est, sed
post ipsam refectorem incidit in mortale; aliqui cum
Sot. in 4. d. 12. q. 4. art. 11. putant astringi iterum, in
eodem mortis periculo communicare, ut non moriatur
sine auxilio Eucharistiz. Verum consilium id quidem
bonum est, non obligatio: Sic Hurtad. de Eucharist.
disp. 10. diff. 3. Delugo de Eucharist. disp. 16. sect. 1.
num. 46. quia iam, per priorem sumpcionem præcepto
factum est satis. Ad confessionem autem talis peccati
obligatur, etiam si contritus sibi videatur: quia debet
observare præceptum subdandi clavibus omnia peccata
mortalia.

§. VII. An pueri communicandi sint pro Viatico.

13. **P**ro pueris, usum perfectum rationis habenti-
bus, non est dubium adesse præceptum, & non
adesse pro rationis expertibus, ut patet ex dictis supra
cap. 1. §. 2. Solum ergo est difficultas de pueris intra la-
titudinem decimi, quatuordecimi anni existentibus: qui
habent quidem aptitudinem ad confessionem, non verò,
ex aliquorum sententia, ad reverenter suscipiendam Eu-
charistiam.

14. Dico, his posse, imò debere dari Viaticum,
sicuti iisdem dari solet Extrema unctio: Ita Suar. de Eu-
char. disp. 70. sect. 1. & passim id enim suadet præceptum
divinum, in tanta instantis necessitate: esto, non
esse dandum contendat probabiliter, Vasquez de Eu-
char. disp. 214. c. 4. n. 41. Hurtad. de Euch. disp. 10. diff. 4.
alique. Imò Delugo de Euch. disp. 13. sect. 4. n. 4. meri-
tò, propter eandem rationem, contendit, etiam puto de
quo sit dubium, an doli capacitatem habeat posse (licet
non debere) dari Viaticum, sicuti datur confessio, &
Extrema unctio, licet hæc, propter periculum irritandi
Sacramentum, sub conditione.

Dices, cur pueris benè discurrentibus, potest & de-
bet, his verò sub dubio discurrentibus solum potest?
Respondeo, quia illi subduntur legibus, atque adeo huic
præcepto: hi verò, cum sit dubium, an discurrant, du-
bium etiam est, an subdantur legibus, & consequenter,
ex doctrina Doctorum apud Castrop. de conscient. disp. 3.
num. 2. in materia de legibus, ad observandam legem
non obligantur, quia in tali dubio est possessio pro li-
bertate.

§. I X. An amentis temporaneo, ac Phrenetico dandum
sit Sacrum Viaticum.

Diximus c. 4 §. 1. perpetuò amentibus, non esse
dandum Eucharistiam: nunc consequenter di-
gendum, nec esse dandum sacrum Viaticum: semifatuis
velò, ut etiam stolidis, & mutis, surdis, sicuti Eu-
charistiam in vita esse concedendam, dummodo absit
periculum irreverentiz ibidem diximus, sit & in mor-
te Viaticum esse dandum, nunc consequenter asse-
rimus.

At verò illis, qui prius usu rationis potiti sunt esse
porrigendam Eucharistiam in articulo mortis, si prius
voluntatem habuerint eam recipiendi, docet cum com-
muni opinione S. Thom. 2. part. quest. 80. artic. 9. idque
universaliter, siue paulò, siue multò ante mortis pe-
riculum (cum eodem sit ratio) usum rationis amiserint.
Adde non solum posse porrigi, sed debere, quando non
est periculum irreverentiz, sicuti iisdem dari etiam so-
let Extrema unctio. Colligitur ex Suar. de Eucharist.
disp. 66. sect. 1. Vide quæ dixi ibidem num. 4. circa
finem.

H

16. Petes